

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**

REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU**

A BONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

S U M A R

Studiu asupra privilegiilor (urmare) de d-l *D. Alexandresco*;

JURISPRUDENȚA:

Înalta Curte de Casație, secțiuni-unite: *Maria G. Cioclac cu Anton Pruncu*;

Idem, secția II și Curtea de apel Galați secția II: *Petre Sos cu Fr. Goldwurm*, cu o *Observație de d-l G. C. Plesniță*.

Judecătoria Ocolului Urban Craiova: *Dacă părțile pot dinaintea judecătorilor de ocolă a fi reprezentăți și prin alte persoane decât avocații sau apărătorii?*

Studiu asupra privilegiilor *)

Privilegiile speciale mobiliare

Privilegiile speciale asupra mobilelor, rezultând din împrejurarea că creditorul a adus sau a conservat în patrimoniul debitorului, bunul a conservat cărui se exercită privilegiul.

3° Privilegiul pentru cheltuelile făcute spre conservarea unui lucru mobil (art. 1730, 4°).

Acest privilegiu își trage origina sa din dreptul roman, unde el eră consacrat prin legile 5 și 6, Dig., *qui potiores in pignore vel hypotheca habeantur*, 20, 4. El eră admis și, în vechiul drept francez ¹⁾, de unde a trecut în dreptul actual. Nimic nu este, în adevăr, mai drept și mai echitabil în acelaș timp, decât ea acela care a devenit creditor pentru că a făcut cheltueli spre conservarea unui lucru în patrimoniul debitorului, să fie preferat celorlalți creditori, asupra prețului acestui lucru, fiindcă fără el, lucrul ar fi perit și ceilalți creditori n'ar fi avut nici un drept asupra lui. «*Hujus enim pecunia salvam fecit totius pignoris causam*» ²⁾.

Între cheltuelile făcute pentru conservarea lucrului intră toate acele fără care lucrul mobil, fie însuflețit ³⁾, fie neînsuflețit, corporal sau in-

corporal ⁴⁾, ar fi perit în totul sau în parte, or ar fi devenit impropriu la uzul său ⁵⁾.

Cheltuelile făcute pentru repararea lucrului, având de obiect conservarea acestui lucru, sunt deci privilegiate ⁶⁾.

Pentru ca cheltuelile de conservare să fie privilegiate asupra prețului lucrului conservat, este suficient ca ele să fi folosit masei creditorilor, fără ca acela care le-a făcut să fi avut intenția de a oeroti interesul comun al creditorilor.

Judecătorii fondului decid în mod suveran dacă cheltuelile făcute au conservat lucrul și au folosit patrimoniului debitorului ⁷⁾.

Nu intră în categoria cheltuelilor de conservare acele făcute pentru asigurarea lucrului. În adevăr, asigurarea nu garantează lucrul contra pericolului la care el este expus, ci permite numai asiguratului de a primi, la caz de sinistru, valoarea bănească a lucrului ⁸⁾.

Art. 1958, 7° din codul italian întinde acest privilegiu la cheltuelile făcute pentru ameliorarea sau îmbunătățirea lucrului (*sopra gli stessi mobili conservati o migliorati*), ceea ce legea actuală

jirile și medicamentele date unui cal sau unui alt animal, asupra prețului acestui animal. C. Poitiers, Sirey, 92, 2, 88; D. P. 92, 2, 220; *Pand. Period.* 93, 2, 144; *Pand. fr.*, v^o *Privil. et hypothèques*, 1890; Colmet de Santerre, IX, 30 bis-1; Baudry et Loynes, *Privil. et hypothèques*, I, 475; P. Pont, *Idem*, I, 139; Cloes, *Idem*, I, 504, p. 287; André, *Régime hypothécaire*, 231, p. 107, etc.

⁴⁾ Astfel, acel care a făcut cheltueli pentru conservarea și încasarea unei creanțe este privilegiat asupra acestei creanțe. Baudry et Loynes, *op. și loco cit.*; Guillaouard, *Idem*, I, 374; P. Pont, *op. și loco supra cit.*; Troplong, *Privil. et hypothèques*, I, 175; Thézard, *Idem*, 353; Martou, *Idem*, II, 475; Aubry et Rau, III, § 261, p. 258, text și nota 51 (ed. a 5-a); *Pand. fr.* v^o *cit.*, 1891 urm. — Vezi însă Laurent, XXIX, 458 urm.

⁵⁾ Baudry et Loynes, *Privil. et hypothèques*, I, 476; P. Pont, *Idem*, I, 140; Aubry et Rau, III, § 261, p. 258, text și nota 52, etc.

⁶⁾ Baudry et Loynes, *op. și loco supra cit.*

⁷⁾ Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 477; André, *Régime hypothécaire*, 232, *in fine*, p. 108; C. Rouen, Sirey, 90, 2, 173.

⁸⁾ Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 477. Cpr. Trib. Ilfov și C. București, *Dreptul din* 1882, No. 26 și 49; Trib. Bellac, D. P. 1906, 2, 272. — *Contră*: Nota de sub această din urmă sentință. Cpr. Boudousquic, *Tr. de l'assurance contre l'incendie*, 289, p. 333 (ed. din 1829).

^{*)} Vezi *Curierul Judiciar*, No. 32, 39, 43, 44, 45, 47, 55, 57, 60, 66, 67 și 68 din 1910.

¹⁾ Vezi Domat, *Lois civiles*, III, p. 447, No. 6 (ed. Carré din 1882).

²⁾ L. 6, Dig., *Qui potiores in pignore*, etc., 20, 4.

³⁾ Astfel, s'a decis, cu drept cuvânt, că un veterinar poate să invoace privilegiul statonnic de acest text, pentru îngri-

n'a admis, cu toate că, în vechiul drept francez, acest privilegiu există și pentru îmbunătățirea lucrului, după cum ne atestă Domat⁹⁾.

Din cele mai sus expuse rezultă că un italian n'ar putea exercita acest privilegiu în România pentru îmbunătățirea lucrului, fiindcă legea teritorială determină cauzele legitime de preferință, oricare ar fi naționalitatea creditorului și natura bunurilor la care se aplică această preferință¹⁰⁾.¹¹⁾ Cei mai mulți autori recunosc, aceluia care a făcut cheltueli pentru conservarea unui lucru, dreptul de a reține acest lucru, dacă el se găsește în mâna lui, până când i-se va plăti ceea ce i-se datorește¹⁴⁾.

Acest privilegiu fiind independent de orice idee de gagiu, nu se cere ca creditorul să aibă posesiunea lucrului, fiind suficient ca debitorul să fie proprietarul lui.

Privilegiul se stânge însă prin înstrăinarea lucrului, pentrucă mobilele nu pot fi urmărite în mâna terților¹²⁾. *Les meubles n'ont pas de suite par privilège ou hypothèque*¹³⁾.

Dacă prețul cumpărării n'a fost încă plătit vânzătorului, nici n'a fost distribuit între creditorii acestuia, acel care a făcut cheltueli de conservare, va putea fi colocat cu preferință față de ceilalți creditori¹⁴⁾.

Acesta este privilegiul pentru cheltuelile făcute spre conservarea unui lucru. În studiul viitor ne vom ocupa de privilegiul vânzătorului lucrurilor mobile neplătite (art. 1730, 5°).

D. ALEXANDRESCO

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secțiuni-Unite

Audiența dela 7 Octombrie 1910

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Maria G. Ciolac cu Anton Pruncu

Incredințarea copiilor eșiți din căsătorie. — Măsuri luate în interesul copiilor. — Revocabilitatea lor, când interesul copiilor cere aceasta. — Lucru judecat. — Dacă în această materie poate fi vorba de lucru judecat. —

⁹⁾ Vezi Domat, *Lois civiles dans leur ordre naturel*, III, p. 447 și 448, No. 7 și 8 (ed. Carré), precum și legile romane citate de acest autor.

¹⁰⁾ Vezi observația ce am publicat în *Dreptul* din 14 Octombrie 1910, No. 63, asupra unei sentințe a tribunal. din Béziers, care pune foarte bine principul că privilegiile sunt teritoriale.

¹¹⁾ Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 237 și 479; André, *op. cit.*, 232, p. 107. — Vezi însă Laurent, XXIX, 457. Vezi asupra dreptului de retenție, în genere, studiul ce am publicat în *Dreptul* din 1910, No. 29.

¹²⁾ Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 480; Cloes, *Idem*, I, 509, p. 291; Troplong, *Idem*, I, 177; Martou, *Idem*, II, 456; Pand. fr., ⁹ *cit.*, 1925, etc.

¹³⁾ *«Meubles n'ont point de suite par hypothèque»*, zicea Loysel, *Institutes coutumières*, I, 487, p. 428 (ed. Dupin et Laboulaye din 1846).

¹⁴⁾ Baudry et Loynes, *op. cit.* și *loc supra cit.*; Aubry et Rau, III, § 261, p. 259, text și nota 55. — *Contră*: Martou, *op. cit.* II, 456.

Dreptul judecătorilor pentru a modifica acele măsuri, de a se întemeia, nu numai pe fapte noi, ci și pe cele vechi ce nu au fost supuse primei judecăți. — (Art. 282 și 283 din codul civil).

1. Din dispozițiunile art. 282 precum și după acelea ale art. 283 din Codul civil care recunoaște dreptul de a privilegia asupra copiilor chiar și soțului căruia nu i-au fost incredințați copii, rezultă că măsurile ordonate de instanțele de fond, cu privire la incredințarea copiilor sunt întotdeauna revocabile și susceptibile de a fi modificate, după împrejurările noi ce pot surveni; iar hotărârea instanței de fond, care arată anume împrejurările noi, care a determinat-o a decide că e spre binele copilului ca el să fie incredințat alternativ atât tatălui cât și mamei este suverană și nesupusă controlului Curții de casație.

2. Măsurile luate prin hotărârea definitivă de despărțenie relative la incredințarea copiilor eșiți din o căsătorie fiind esențialmente revocabile nu pot constitui lucru judecat, ci ele pot fi modificate ori de câte ori survin împrejurări noi cari reclamă asemenea modificări; iar pentru a se putea modifica măsurile anterioare judecătorii fondului se pot întemeia pe lângă împrejurările noi survenite în urma ultimei decizii date în această privință și pe fapte anterioare acelei decizii, când acele fapte nu au fost deduse în instanță și apreciate de judecători cu ocazia luării măsurilor a căror modificare se cere, și când ele sunt în legătură cu faptele petrecute în urmă explicând și întărind acele fapte.

Deciziunea 14/910.—Respins recursul făcut de Maria G. Ciolac,¹⁾ contra decizii Curții de apel Iași s. I, No. 57/910, dată în proces cu Anton Pruncu.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați M. Pherekyde și M. Antonescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat M. Cantacuzino, în combaterea motivelor; și

Pe d-l procuror St. Stătescu, care conchise la respingerea recursului;

Deliberând,

Asupra mijlocului 1 de casare:

«Curtea interpretează greșit și violează art. 282 din codul civil. «Curtea face să depindă modul său de a aprecia faptele de chestiunea de a se ști dacă tatăl a demeritat de copil și a compromis astfel dreptul de a se ocupa de el. Curtea lasă a se înțelege că numai în acest caz urmează a se da copilul mamei, pe câtă vreme art. 282 dă copilul mamei care a dobândit câștig de cauză în procesul de divorț fără nici o condițiune de decădere a tatăluis».

Având în vedere deciziunea Curții de apel din Iași adusă în recurs, prin care s'a admis în parte apelul făcut de A. Pruncu, intimat în acest recurs, și s'a dispus ca copilul George, eșit din căsătoria sa cu recurenta Maria Ciolac, să fie incredințat în mod alternativ și pe timp de câte un an fie căruia din părinții săi, până la noi dispozițiuni și în condițiunile anume arătate în dispozitivul deciziei;

Având în vedere că asupra motivelor invocate în acest recurs s'a ivit pentru a doua oară divergență de opinie; că, prin urmare conform art. 20 din legea organică a acestei Inalte Curți, recursul a fost trimis de către secțiunea II în judecata secțiunilor-unite;

Văzând dispozițiunile art. 282 din codul civil: «Copii se vor incredința soțului, care a dobândit despărțenia, afară numai când tribunalul, după cererea familiei sau a Ministerului public va regula, spre binele copiilor, ca cu toții sau în parte să fie incredințați soțului în

¹⁾ A se vedea *Curierul Judiciar* din 1909, No. 51, pag. 472, unde s'au publicat deciziia Casației secția II, care da câștig de cauză d-nei Ciolac.

contra căruia s'a pronunțat despărțenia, sau uneia a treia persoană;

Considerând că din aceste dispozițiuni ale legii, și din art. 283 același cod, care recunoaște dreptul de a priveghea asupra copiilor chiar și sofului căruia nu i-au fost încredințați copii, rezultă că măsurile ordonate de instanțele de fond cu privire la încredințarea copiilor sunt în totdeauna revocabile și susceptibile d'a fi modificate, după împrejurările noui ce pot surveni;

Considerând că, în speță, Curtea de apel arată aume împrejurările noui ce au survenit și cari au determinat-o a decide că este spre binele copilului ca să fie încredințat alternativ atât tatălui cât și mamei în condițiunile prevăzute în dispozitivul deciziunii;

Că, judecând astfel, instanța de apel nu a făcut decât să uzeze de dreptul suveran de apreciere cu care legea a investit-o în această materie și, prin urmare, art. 282 din codul civil nefiind întru nimic violat, mijlocul de casare este neîntemeiat;

Asupra mijlocului al II-lea de casare :

«Curtea comite un exces de putere și violează autoritatea lucrului judecat, când pune din nou în discuție fapte anterioare deciziunii Curții de apel din București s. IV din 1908, care au fost deja obiectul judecății de atunci; Curtea se leagă de nepedacerea deciziunii menționată care nu era necesară, de vreme ce era contestațiune după cum Curtea constată mai la vale.

Considerând că măsurile luate prin hotărîrea definitivă de despărțenie, relative la încredințarea copiilor esii din o căsătorie, fiind esențialmente revocabile, nu pot constitui lucru definitiv judecat, și deci pot fi modificate ori de câte ori survin împrejurări cari reclamă asemenea modificări spre binele copiilor;

Că, pentru a putea modifica măsurile anterioare, judecătorii fondului se pot întemeia pe lângă împrejurările noui survenite în urma ultimei deciziuni date în această privință, și pe fapte anterioare acelei deciziuni, când acele fapte nu au fost deduse în instanță și apreciate de judecători, cu ocazia luării măsurilor a căror modificare se cere și când ele sunt în legătură cu faptele petrecute în urmă, explicând și întărind aceste fapte;

Considerând că, în speță rezultă, din deciziunea adusă în recurs, că la instanța de fond s'a propus și discutat împrejurări și fapte houi survenite în urma primei deciziuni care hotărise ca copilul să fie încredințat numai recurenței; că, deși s'a recunoscut azi în instanță, de părți, că deciziunea se întemeiază nu numai pe aceste împrejurări și fapte noui, ci și pe unele fapte anterioare primei deciziuni, însă Curtea de apel constatând în decizia adusă în recurs că recurența nu i-a înfățișat prima deciziune spre a stabili dacă acele fapte anterioare au fost propuse și apreciate de judecătorii cari au pronunțat prima deciziune, nu se poate vinuini instanța de fond că nu a discutat și nu s'a pronunțat asupra acestei obiecțiuni;

Că, astfel fiind, din toate aceste puncte de vedere și acest al doilea motiv de casare cată a fi respins ca neîntemeiat

Asupra mijloacelor al III-lea și al IV-lea de casare :

III. «Curtea comite un exces de putere când aduce mamei o invidioasă din faptul că a uzat de drepturile asigurate ei prin deciziunile judecătorești anterioare, privind nesatisfacerea dorințelor personale contrarii acestor deciziuni ca fapt de natură a justifica luarea copilului de sub îngrijirea ei confundând dorința tatălui de a învinge pe mamă cu interesul copilului, singur în cauză. În această ordine de idei, până și refugiu căutat de mamă la organul justiției la procuror este considerat ca un act reprobabil, care să justifice pierderea dreptului de a îngriji de copil».

IV. «Curtea mai comite un exces de putere când de la sine, fără altă constatare, taxează plângeri d'ale copilului de mincinoase numai pentru a justifica cererea tatălui influențată

negreșit întru aceasta de greșită interpretare a art. 282 deja denunțată Curtea ajunge astfel a da o deciziune care, dacă ar fi întemeiată în fapt, stabilind că contactul mamei este vătămător copilului, ar nesocoti însuși interesul copilului fiindcă nu se explică atunci să dea mamei copilul un din doi deciziunea ei în această privință este dar nemotivată;

Considerând că toate punctele cari formează obiectul acestor motive de casare se referă la chestiuni pure de fapt, asupra cărora instanța de fond s'a pronunțat în mod suveran, așa că deciziunea sa în privința acestor puncte nu poate cădea sub controlul acestei înalte Curții

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu d-l procuror St. Stănescu, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 26 Martie 1910

Președinția d-lui N. MANDREA, președinte

Petre Sos cu Fr. Goldwurm, ca creditori ai moștenitorilor defunctului C. Ștefănescu-Savigny

Tablou de ordine. — Concurență între cesionarul unei creanțe ipotecare și un creditor gagist. — Lipsa de notificare a cesiunii. — Dacă lipsa de notificare poate fi propusă de un terțiu. — Nemotivare

Lipsa notificării unei cesiuni în persoana debitorilor de către cesionar, poate fi propusă de creditorul gagist al aceluiași debitor, întru cât acesta din urmă e un terțiu. În acest caz însă, Curtea trebuie să cerceteze și să motiveze dacă creditorul gagist e un terțiu, ca să poată opune cesionarului lipsa de notificare, cerută de art. 1393 din codul civil.

Deciziunea 56/910. — Casată, în urma recursului făcut de Petre Sos, deciziunea Curții de apel din Galați, s. II, No. 4/910*), dată în proces cu Friederich Goldwurm ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Poni din partea recurenților în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat Em. Pantazi din partea intimatului Goldwurm în combateri;

Deliberând

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 1393 din codul civil, greșită interpretare a art. 398 din procedura civilă, greșită aplicare a art. 74 din procedura civilă și exces de putere:

«Prin faptul că numai cu exces de putere și nesocotirea mai sus menționatele texte de lege, Curtea putea ajunge la soluțiunea că comunicarea unui act de creanță moștenitorilor debitorului putea a se face în alt mod decât cel prescris de art. 398 din procedura civilă».

Având în vedere că prin decizia Curții de apel din Galați, s. II din 16 Ianuarie 1910, supusă recursului, se constată că Curtea cercetează dacă notificarea, făcută de Sos ca cesionar, corespunde condițiilor art. 1393 din codul civil;

Considerând că lipsa notificării o propune Goldwurm; că acesta putea propune lipsa notificării, întru cât el era un terțiu; că pentru aceasta Curtea trebuia să cerceteze și să motiveze dacă în adevăr Goldwurm era un terțiu, ca să poată opune lipsa notificării lui Sos;

Că, așa fiind, motivul fiind întemeiat, urmează ca decizia să fie casată pentru nemotivare;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

*) A se vedea în pagina următoare.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, S. II

Audiența dela 16 Ianuarie 1910

Președinția d-lui M. BEȘTELEI, consilier

Petre Sos cu Fr. Goldwurm, ambii ca creditori ai moștenitorilor
d-î. C. Ștefănescu-Savigny

Deciziunea civilă No. 4

Conestație la tabloul de ordine. — Interpretarea convențiilor. — Un împrumut și o cesiune a unei creanțe ipotecare constituite prin același contract. — Lipsa de notificare a cesiunii în persoana debitorului. — Dacă creditorul gagist se poate prevala de această lipsă. — (Art. 977 și 1393 din codul civil; art. 74 și 398 din procedura civilă).

1. Regula din art. 977 din codul civil, după care interpretarea contractelor se face după intențiunea comună a părților, iar nu după sensul literal al termenilor, nu-și are aplicațiunea decât atunci când conținutul actului nu este destul de clar și dă loc la diferite interpretări asupra calificațiunii juridice a actului, de unde urmează că intențiunea părților trebuie căutată mai întâi în termenii actului și numai când acești termeni ar fi întunecoși, în celelalte circumstanțe ale cauzei.

2. Prin același contract se poate constitui, în mod valabil, un împrumut și un act de cesiune, menit a garanta împrumutul și făcut sub o condițiune suspensivă, aceia a neplății sumei împrumutate la expirarea termenului convenit. În caz de neplata împrumutului la termen, creditorul devine cumpărătorul creanței cedate până la concurența sumelor datorite de cedent, prețul cesiunii fiind în acest caz însăși suma împrumutată.

3. Un creditor, căruia i s'a constituit în gaj aceeași creanță ipotecară, este un terțiu care se poate prevala de lipsa formalității notificării creanței în persoana debitorilor, cerută de art. 1393 din codul civil.

4. Notificarea prevăzută de art. 398 din proc. civilă, consistând în încunoștiințarea colectivă pe numele moștenirii la domiciliul deschiderii succesiunii debitorului, care e o inovațiune a legiuitorului din 1900, constituie o excepțiune dela regula generală, prevăzută numai pentru execuția silită și, ca atare, nu poate fi aplicată și la alte cazuri, decât acel prevăzută de legiuitor; ea deci nu poate înlocui formalitatea notificării prin portărie, prescrisă de articolul 1393 din codul civil combinat cu art. 74 din proc. civilă.

S'a ascultat din partea apelantului Fr. Goldwurm d-l avocat Ștefănescu; iar din partea intimatului Petre Sos, d-l avocat Mișu Ionescu;

Curtea,

Având în vedere că înalta Curte de casație și justiție s. II prin deciziunea sa cu No. 148 din 1907, casind deciziunea civilă cu No. 334 din 1904 a Curței de apel din București secția III, a trimis spre a se judeca din nou de către Curtea din Galați, apelul făcut de Friederich Goldwurm contra sentinței civile cu No. 318 din 1904 a Tribunalului Buzău;

Având în vedere că, din examinarea dosarelor se constată, că Curtea din București a fost sezisată de două

apeluri: unul făcut de Fr. Goldwurm contra sentinței de mai sus și altul făcut de Eliza Dragomirescu contra sentinței aceluiași tribunal cu No. 319 din 1904, prin cari sentințe s'au respins ca nesușinite contestațiunile făcute de cei doi apelanți contra tabloului de ordinea creditorilor defunctului C. Ștefănescu-Savigny, dresat în ziua de 21 Aprilie 1903 de către judecătorul supleant al sus zisului tribunal, cu ocaziunea urmăririi moșiilor Meledicu-Trestioara și Poiana-Vălculei din jud. Buzău, proprietatea numitului decedat; că prin decizia No. 334, Curtea din București declarând conex amândouă apelurile și judecându-le, a respins apelul d-nei Eliza Dragomirescu și amădând în parte pe acel al lui Friederich Goldwurm, a dispus ca aceasta să fie trecută în tablou imediat după G. Ștefănescu-Gogu și înaintea creditorilor Eliza Dragomirescu și Petre Sos;

Considerând că decizia Curței din București fiind casată numai după recursul lui Petre Sos, urmează că ea a rămas definitivă în privința celorlalte puncte judecate; iar față cu casarea parțială pronunțată de înalta Curte și cu dezbaterile pertractate înaintea acestei Curți de trimitere, judecata apelului făcut de Goldwurm poartă numai asupra diferendului dintre acesta și Petre Sos, diferend care consistă în aceia că Goldwurm susține cum că Sos cu creanța sa constatată prin actul intitulat «act de cesiune», autentificat de Tribunalul Ilfov secția de Notariat la No. 5351 din 26 Iulie 1901, nu poate trece înaintea sa la tabloul de ordine, menționat mai sus de oarece sus zisul act, nefiind din punctul de vedere juridic, un act de cesiune a unei creanțe ipotecare, nu-i conferă lui Sos decât calitatea de creditor chirografar, pe când el — Goldwurm — fiind creditor gagist calitate definitiv stabilită prin decizia Curței din București și de altfel necontestată azi, trebuie să fie trecut în tablou imediat după G. Ștefănescu-Gogu, și aceasta chiar dacă judecata ar hotărî că actul de mai sus este un act de cesiune, de oarece el nefiind notificat debitorilor conform art. 1393 din codul civil, nu este opozabil lui, o terță persoană;

Considerând că așa dar sarcina acestei Curți se reduce la rezolvirea a două chestiuni: 1) care este caracterul juridic al actului în discuțiune, este el un act de cesiune al unei creanțe ipotecare, cum pretinde Sos, sau un simplu contract de împrumut cum pretinde Goldwurm? 2) și anume în ipoteza primă, dacă s'a îndeplinit formalitatea notificării cerute de art. 1393 din codul civil, pentru a putea fi opusă cesiunea lui Goldwurm, creditor gagist;

Prima chestiune:

Considerând că este incontestabil, în drept, că regula din art. 977 din codul civil, după care interpretarea contractelor se face după intențiunea comună a părților, iar nu după sensul literal al termenilor, nu-și are aplicațiunea decât atunci când conținutul actului nu este destul de clar și dă loc la diferite interpretări asupra calificațiunii juridice a actului; de unde urmează că intențiunea părților trebuie căutată mai întâi în termenii actului și numai când acești termeni ar fi întunecoși, în celelalte circumstanțe ale cauzei;

Considerând că, în speță, prin actul intitulat «act de cesiune» cu data de 26 Iulie 1901, consimțit și de P. Sos, d-na Olga Călinescu declară, că în calitate de creditoare ipotecară a lui C. Ștefănescu-Savigny, în virtutea actului de ipotecă înscris la Tribunalul Buzău sub No. 91 din 1897, a luat cu împrumut dela Petre Sos suma de 4500 lei pe termen de o lună și cu dobânda de 1%, la sută pe lună, iar pentru asigurarea numitului creditor declară că-i cedează toate drepturile și privilegiile specificate în zisul act de ipotecă, așa că dacă la expirarea termenului de o lună nu va fi următoare cu plata, d-l P. Sos va avea dreptul de a urmări toate imobilele afectate ei (debitoarei), precum și toate veniturile lor, asemenea și orice altă avere mobilă sau imobilă a ei, spre a se putea despăgubi d-l Sos de suma de 4500

lei cu dobândă și cheltuieli de orice natură și plată de avocat în sumă de 600 lei, toate acestea — spune mai departe actul — din suma de lei 54176, prevăzută în sus menționatul act de ipotecă;

Considerând că conceput în acești termeni, actul însuși învederează intențiunea părților de a face două acte juridice și anume: un contract de împrumut și un act de cesiune, menit a garanta împrumutul și făcut sub o condițiune suspensivă, aceea a neplătii sumei împrumutate la expirarea termenului de o lună;

Că fiind constant și de altfel netăgăduit, cum că Olga Călinescu n'a achitat lui P. Sos, suma împrumutată la expirarea termenului stipulat în act, înseamnă că s'a îndeplinit condițiunea, sub care a fost făcută cesiunea, așa că Sos a devenit cumpărătorul creanței ipotecare a d-nei Călinescu până la concurența sumelor arătate mai sus, prețul cesiunii fiind în acest caz însăși suma împrumutată de Sos d-nei Călinescu;

Considerând că și cesiunea, fiind un contract, este și dânsa susceptibilă de modalitățile tutelor contractelor în genere, adică poate să fie pură și simplă, condițională, cu termen, alternativă etc.... așa că valabilitatea cesiunii făcută de Olga Călinescu în condițiile specificate mai sus este incontestabilă;

A doua chestiune:

Considerând însă că, conform art. 1393 din codul civil, cesionarul nu poate opune dreptul său la o treia persoană, decât după ce a notificat debitorului cesiunea;

Că în speța, Goldwurm, *cărui s'a constituit gaj aceeași creanță ipotecară*, este un terțiu care se poate prevala de lipsa formalității notificării prescrisă de menționatul articol;

Considerând că este necontestat că debitorul C. Ștefănescu-Savigny a încetat din viață în Decembrie 1900; că actul de cesiune fiind făcut la 26 Iulie 1901, înseamnă că, la acea dată, debitorii ipotecari ai d-nei Olga Călinescu erau cei doi moștenitori ai lui Savigny anume: Mihail și Alexandru Polizu-Micsunești; că deci lor — în persoană sau la domiciliul real — trebuia să li se notifice cesiunea prin portărei, conform art. 74 din procedura civilă, care stabilește o regulă generală pentru toate citațiunile și notificările;

Considerând însă că cesionarul Sos a făcut notificarea cesiunii prin o înconștințare colectivă la domiciliul deschiderii succesiunii lui Savigny, pe numele moștenirii, fără arătarea numelui moștenitorilor, așa cum prevede art. 398 din procedura civilă; o asemenea notificare este inoperantă, pentru că dispozițiunea acestui articol, care este o inovațiune a legiuitorului din 1900, constituie o excepțiune dela regula generală prevăzută numai pentru execuțiia silită și care, ca orice excepțiune, nu se poate aplica și la alte cazuri, decât acela pentru care s'a edictat de legiuitor; că tot fără valoare este și publicațiunea în *Monitorul Oficial*, ea neputând înlocui formalitatea notificării, care trebuia făcută, cum s'a spus mai sus, prin portărei și conform art. 74 din procedura civilă;

Considerând apoi, că nu este de admis ca Sos să nu fi cunoscut cine sunt moștenitorii lui C. Ștefănescu-Savigny, mare proprietar de moșii, după aproape opt luni dela încetarea lui din viață, când ușor li era să aflu acest lucru, cercetând la arhiva tribunalului investit cu regularea succesiunii, așa că urmează să-și impute lui însuși consecințele unei asemenea neglijențe;

Considerând că, așa dar, întru cât nu s'a făcut legalmente notificarea cesiunii către debitorii intimatul Sos nu poate opune dreptul său apelantului Goldwurm, care, ca creditor gajist, urmează a fi trecut în tablou înaintea lui Sos și imediat după G. Ștefănescu-Gogu, așa cum a decis și Curtea de apel din București;

Că deci apelul este fondat și cătă a fi admis astfel; Pentru aceste motive, Curtea admite apelul făcut de Friderich Goldwurm, etc.

(ss) M. A. Beștelei; Fr. Papp; T. Tătaru

Grefier (s) Al. Băltăgescu

Observație. — Deciziunea Curței de casație secția II-a, cât și decizia casată a Curței de Apel din Galați, secția II-a, se ocupă de mai multe însemnate chestiuni: 1°) Norma după care trebuie rezolvat conflictul între mai multe persoane cari au dobândit dela creditor drepturi asupra aceleiași creanțe; 2°) Ce se înțelege prin nemotivarea hotărîrii; 3°) Notificarea cesiunii de creanță se face numai la persoană și la domiciliu.

I. În speța judecată de Curtea de Galați, creditorul unei sume de bani, dispune de creanța sa în favoarea a două persoane diferite prin două acte juridice deosebite. După ce a cesionat creanța sa, a dat-o apoi în gaj altei persoane. De aici conflict între aceste două persoane, cesionarul și gajistul aceleiași creanțe, fiecare disputându-și dreptul său și nesocotind dreptul obținut de celălalt.

Soluțiunea acestei chestiuni este simplă: acela care mai întâi și-a notificat debitorului titlul prin care a obținut un drept asupra creanței, poate nesocoti drepturile obținute de celelalte persoane asupra aceleiași creanțe. Cesionarul și-a notificat cesiunea înaintea creditorului gajist, sau acest din urmă și-a notificat gajul înaintea cesionarului? Și cu drept cuvânt, Curtea de Galați, considerând notificarea cesiunii ca neexistentă, întrucât fusese rău făcută, a hotărît că creanța aparține creditorului gajist.

Notificarea cesiunii debitorului — sau acceptarea ei autentică de către debitor, ca și notificarea amanetării ¹⁾, constituie un mijloc de publicitate în interesul tuturor acelor ce ar dori să obțină vre un drept asupra creanței, și numai din ziua acestei publicități cesiunea e opozabilă față de toată lumea, precum, dacă această publicitate nu a avut loc, cesiunea e ocultă și neopozabilă acelora ce au dobândit drepturi asupra creanței.

În adevăr, în actuala stare a legislației române, debitorul poate fi considerat având și atribuțiunile unui agent de informațiune și publicitate pentru toate, actele juridice relative la creanța ce datorește.

Oricine își propune să cumpere, să gajeze sau să urmărească o creanță, trebuie să ia informațiuni dela debitor asupra disponibilității creanței, Acest rol al debitorului poate fi comparat cu cel al grefierului care ține registrele de transcripțiuni și inscripțiuni în actele analoge asupra imobili-

¹⁾ Art. 1393 cod civil relativ la cesiune Deși art. 1687, c. civil, privitor la gaj — cere numai notificarea actului de amanet, socotim că acceptarea autentică din partea debitorului creanței amanetate produce același efect. Planio 11, 2408 și xi 2409; Aubry et Rau, IV, nota 15 § 432; *Contra*, Laurent, XXVIII, no. 464.

²⁾ Aubry et Rau V, § 359 bis nota 2. Casația franceză civilă, 24 Dec. 1894, S. 95, 1, 69.

elor. Și precum acel ce dorește să cunoască situația unui imobil se informează dela grefier asupra inscripțiilor și transcripțiilor existente, tot așa oricine ar dori să dobândească un drept asupra unei creanțe, trebuie să se informeze de la debitor asupra disponibilității ei ³⁾.

În adevăr, cine cunoaște mai bine ca debitorul situația creanței?

Debitorul singur este în măsură să cunoască stingerea datoriei prin plată, novațiune, remitere, compensațiune, etc., sau de existența unui contra-inscris; singur debitorul cunoaște plățile parțiale, foarte periculoase pentru terții, căci nu sunt însoțite de remiterea titlului; debitorul singur știe de indisponibilitatea totală a creanței, rezultând din o poprire (art. 1099 din Codul civil) sau de disponibilitatea parțială urmând validării poprirei. (Art. 462 din Procedura civilă).

Debitorul are cunoștința de cesiunea creanței, fie că a consimțit-o în mod autentic, fie că a fost vestit prin notificare (art. 1393 din Codul civil), și tot prin aceste formalități știe de aportul creanței în societate.

În fine, și cu aceasta complectăm toate operațiunile juridice privitoare la disponibilitatea și starea unei creanțe, debitorul e în măsură să cunoască amanetarea ei (art. 1687 din Codul civil), prin notificarea ce trebuie să i se facă.

Jurisprudența duce foarte departe această concepțiune. Așa, întocmai ca și în materie de transcripțiuni (art. 723 din Procedura civilă), jurisprudența hotărăște că numai notificarea sau acceptarea autentică a cesiunii o face valabilă față de terții, cărora nu li se poate opune cunoștința obținută prin altă cale ⁴⁾.

Mai mult, jurisprudența franceză decide că dacă suma datorită de debitorul cedat se găsește în mâinile unui terțiu însărcinat să opereze plata, cesiunea trebuie notificată acestui din urmă ⁵⁾,

³⁾ În legislație, acest sistem ar trebui complectat pentru a constitui o eficace publicitate, prin obligarea debitorului de a da declarațiuni scrise și înregistrate de partea interesată, oricărei persoane ar cere lămuriri asupra creanței. Această inovațiune ar folosi pentru ușoara dovedire a unei creanțe a debitorului, de câte-ori, prin rea voință sau informațiuni false, ar împiedica circulația creanței.

⁴⁾ Cas. s. I. No. 46 1883. B 1893. p. 187; C. Buc. s. II. No. 153, 1887; Dreptul No. 9, 1888; Alexandresco VIII pag. 810. Bine înțeles, ca și în materie de transcripțiuni imobiliare (art. 723 din procedura civilă) se exceptează cazurile de rea credință și imprudență gravă. Cas. s. I. No. 63, 1877. B. p. 69; Aubry et Rau. V. § 359 bis texte și nota 12; Laurent XXIV, 490; Huc. II, 384; Guillaud II, 781; Baudry-Lacantinerie et Saignat 792 și nota lui A. Wahl în Sirey, 98, 1, 113. O interesantă aplicație a acestei idei relativ la acceptarea autentică a gajului de către debitor, Laurent XXVIII, 464.

⁵⁾ Dalloz Répertoire V^o Vente, 1702. Jurisprudență constantă și foarte veche, dela 1841 încoaace; Guillaud II, 774; critica lui Aubry et Rau, V. 359 bis nota 1 *quater*. Acest sistem ar trebui aplicat și notificării poprirei.

sistem ce cadrează bine cu necesitățile unei bune publicități, dar care e foarte depărtat de termenii art. 1393 din Codul civil.

Din cele expuse rezultă neîndoelnic că, în concepția jurisprudenței, formalitățile art. 1393—notificarea sau acceptarea autentică a cesiunii—constitue un mijloc de publicitate. E adevărat că această concepțiune a fost aspru criticată de către juriconsulții de seamă ⁶⁾.

Ori și ce critică e zadarnică, căci sub imboldul nevoilor indicate de practica zilnică, jurisprudența a căutat să scoată din dispozițiunile art. 1393, care interpretat altfel ar fi fost inutil, un mijloc lesnicios și eficace de publicitate și a reușit deplin ⁷⁾.

Această concepțiune e prea adânc înrădăcinată în jurisprudența pentru a putea fi nesocotită, ori ce critică nu mai schimbă nimic, ne găsim în fața unui fapt împlinit, pe care de altfel trebuie să-l considerăm ca o fericită achizițiune juridică ⁸⁾.

⁶⁾ Alături de opiniunea care vede în formalitățile art. 1393 c. civ. un mijloc de publicitate, există o a doua concepțiune, pur doctrinală de altfel, care consideră aceste formalități ca necesare pentru sezisarea chiar a debitorului Planiol II. No 1614. Planiol critică foarte sever părerea ce o împărtășim și noi, și invocă, ca argument de căpetenie, interpretarea istorică: art. 1393 n'ar fi decât traducerea sistemului art. 108 al C. C. tumei de Paris «simple transport ne saisi point». Notificarea cerută de art. 1393 ar perfectă deci convenția—aceleși sistem în Codul german art. 398 și 4 6—și nu ar avea nici un rol în publicitate.

S'ar putea răspunde foarte bine că o interpretare istorică e incompletă dacă nu ține seamă de evoluția concepțiilor juridice, cel mai important fapt istoric (V. Saleilles Le Code civil et la méthode historique. Livre du centenaire du Code civil pg 99) și în această materie jurisprudența a avut un rol creator important, ce nu trebuie ignorat.

⁷⁾ Când a început această transformare și cum s'a operat, e foarte greu de spus. Notificarea cerută pentru prima dată, în dreptul imperial roman de o constituție atribuită lui Gordian (Gordian C. 841 De Nov. 3. *Si delegatio non est interposito*) avea de scop a transformă în veritabil cesionar pe procurator din *procuratio in rem suam* prin ajutorul caruia se făcea până atunci o quasi-cesiune ce nu devenea perfectă decât prin acțiunea în justiție a debitorului de către *procurator* grație efectului novator al *litis-contestati*ei. Girard, *Manuel*, 3^e edition pg. 729. — Sistemul acesta îl găsim și în dreptul francez cutumiar: «*Simple transport ne saisi point*» (act 108 Cout. de Paris). Aceleși sistem în Codica Calimach art. 1844, după care între cesionar și *cedutul datornic* (debitorul cedat), cesiunea nu dădea naștere nici unei legături «*până când nu i se făcea cunoscut cesia datoriei*» În fine aceleși sistem în art. 1395 C. Austriac. — Și probabil art. 1690 C. civ. francez este, în redacțiunea sa, influențat de Pothier, care căută să dea notificării efecte privitoare la opozabilitatea cesiunii terților. De aici până la concepția publicității nu a fost de făcut mult drum.

⁸⁾ Considerăm ca un regres sistemul Codicelui civil german, care a abandonat sistemul ce vede în notificare un mijloc de publicitate. (Saleilles Théorie générale de l'obligation d'après le projet du code civil allemand 2-e edition pg. 83 și 85) La ce bun această *nuntiatio* romană prevăzută în art. 398 și 406 din Codul civil german? Dacă e admisă crearea cesiunii prin simplă convenție între cedante și cesionar — contrar de cea ce eră la Romani — la ce bun formalitatea parazită a notificării? Ce rol mai joacă? Fiindcă așa a găsit Windscheid că eră în dreptul roman și fiind că a socotit de erzie rolul ce l are notificarea în jurisprudența franceză (Windscheid Pandecten,

Lipsa de publicitate, rezultând din neîmplinirea formalităților cerute de art. 1393, dă drept terților să considere o asemenea cesiune ca inexistentă. Și terții sunt aceiași, în această materie ca în toate celelalte, în care legiuitorul cere publicitate — exceptându-se bine înțeles transcrierea vânzării, unde găsim o singură restricție nejustificată și unanim criticată: toții acei care au un interes legitim să înlăture cesiunea pentru a-și menține drepturile sau avantajele dobândite după sevărsirea ei⁹⁾ și sunt:

Debitorul cedat, care și-a stins în totul sau în parte datoria cedată¹⁰⁾, cesionarul posterior sau anterior cesiunii nenotificate¹¹⁾, creditorii chigografari ai cedentului și creditorii săi proprietari¹²⁾, în fine creditorul gagist, așa cum hotărăște Curtea de Galați în decizia de mai sus.

II. *Nemotivarea hotărârilor.* Din cele arătate mai sus, am văzut că, în sistemul legislației noastre, creditorul gagist al unei creanțe e terțiu față de cesionarul aceiași creanțe și poate să se prevaleze de lipsa notificării. — Și în specia judecată de Curtea de Galați, situația creditorului gagist eră bine lămurită, iar calitatea-i de terțiu, necontestată: «pe când el Goldwurm — spune această decizie — fiind creditor gagist, calitate definitiv stabilită prin decizia Curței de București și de altfel necontestată azi.» În alt considerent, Curtea conchideă: «Că în specie, Goldwurm, căruia i s'a constituit în gaj aceeași creanță ipotecară, este un terțiu, care se poate prevală de lipsa notificării prescrite de menționatul articol», concluzie căt se poate de juridică.

Este sau nu, prin aceste considerente, motivată decizia Curței de Galați? Chestie de apreciere. Pentru mulți, considerentele de mai sus pot fi o foarte bună motivare. Curtea de casație, secția II, însă, găsește că această decizie e nemotivată.

Chestiunea însă ce voim să examinăm e alta: Ca motiv de casare, nemotivarea hotărârei atacate prin recurs, poate fi implicit cuprinsă în violarea articolului aplicat? În adevăr, motivul de casare eră «violarea art. 1393 din codul civ., a art. 398 și 74 din proced. civ.». Cum de la acest motiv de casare, Curtea a ajuns să caseze pe alt motiv? Nu cumva motivul de casare admis de Curtea de casație se găseă implicit cuprins în motivul sus-

§ 332)? Dar noi azi avem alte concepțiuni asupra transportului creanței decât Romanii.

⁹⁾ Aubry et Rau V. 359 bis pg. 203, 5-e ediție. — Casația rom. s I No. 171, 29 Martie 1903. B p 371; Casația s I 354, 17 Oct. 1900. B. p. 1170.

¹⁰⁾ Alexandresco V. pg. 182. Casație Sec. I no. 46. 1883, B 1883 p. 157.

¹¹⁾ Alexandresco V. pg. 178 și 179.

¹²⁾ Alexandresco V. pg. 182. Casația s I, no. 302, 1882, B. 1882 p. 963; Casația s I, no. 50, 1885, B. 1885, p. 85; Casația s I, no. 560, 1904, B. 1904 p. 179.

ținut de recurent? Decizia Inaltei Curți consacră în adevăr, acest sistem, pe care 'l aplică adeseori¹³⁾: Găsește, în cazul de față, că s'a violat art. 1393 întru cât nu s'a motivat dacă una din condițiunile de aplicare a articolului 1393 din codul civ. este realizată în specia judecată de instanța de fond.

Față de art. 42 și 43 din legea pentru modificarea lezei organice a Inaltei Curți de casație și justiție din 20 Martie 1910, care cere, sub sancțiunea nulității recursului, ca recurentul să depună la Grefa Curții de casație, motivele recursului cel mai târziu până în o lună de la ziua recursului, ni se pare că, de aici înainte, violarea unui articol trebuie să fie un motiv de casare distinct de nemotivarea hotărârei, mai ales că art. 32, 3° din această lege consideră acest din urmă motiv, pe care 'l pune alătura de eroarea în motivare, ca fiind bine deosebit de alte motive de recurs.

III. În cea ce privește chestiunea de a și cui se notifică cesiunea, în cazul în care debitorul a încetat din viață posterior convențiunei de cesiune, Curtea de apel din Galați hotărăște că notificarea cesiunii, ca ori ce notificare, se face numai la persoană și domiciliu. Art. 394 din proced. civ. constituie numai o excepție, instituind, pentru un cas special, o notificare colectivă, care nu poate fi extinsă la alte situații.

G. C. PLESNILĂ
Doctor în drept din Paris, advocat

JUDECATORIA OCOLULUI URBAN CRAIOVA

Audiența de la 13 August 1910

Mandatar.— Dacă în sistemul reprezentării înaintea judecătorilor de ocoale, persoanele cari nu sunt avocați sau apărători, sunt admisi, ca să reprezinte părțile, ca mandatar, asistați fiind de avocați sau apărători (Art. 74, 125 din legea judecătorilor de ocoale. 93 din regulamentul acelei legei și 94 din proc. civilă)

Art. 74 din legea judecătorilor de ocoale, fiind redactat în acelaș chip ca și art. 94 din proc. civilă, și așezat în acea parte a legii care se ocupă cu judecata cauzelor, este sediul materiei reprezentării înaintea judecătorilor de ocoale, așa după cum art. 94 din proc. civilă este pentru celelalte instanțe judecătorești. După acest sistem, părțile pot fi reprezentate și prin mandatar, cari nu sunt avocați, însă trebuie să fie asistați de avocați.

Art. 125, din aceeași lege, fiind consacrat de legiuitor în întregime organizării instituției apărătorilor, prin al. I, care nu este referitor de cât la recunoașterea dreptului apărătorilor de a pleda și reprezenta părțile ca mandatar, n'a modificat sistemul reprezentării înaintea judecăto-

¹³⁾ Un exemplu analog Casația Sec. I, no. 242 din 24 Ma 1906, B pg. 887.

riilor de ocoale, de cât numai că recunoaște și apărătorilor, regulat înscrisi în tablouri, dreptul ca înaintea judecătorilor de ocoale, să fie primiți deopotrivă cu avocați, ca să pledeze sau să reprezinte părțile ca procuratori; așa că din acest punct de vedere, art. 125, al. I, completează art. 74.

Judecata.

Având în vedere, că se susține cum că, potrivit art. 125 din legea judecătorilor de ocoale, în afacerile în care părțile pot fi apărate sau reprezentate de alții, nu pot fi primiți să pledeze, sau să reprezinte părțile ca procuratori, de cât numai avocații sau apărătorii, regulat înscrisi în tablouri, iar persoanele cari n'ar avea această calitate, nu pot reprezenta părțile ca mandatori, chiar dacă ar fi asistate de avocați sau apărătorii;

Având în vedere art. 74 și 125 din legea judecătorilor de ocoale, 93 din regulamentul acestei legi și 94 din procedura civilă;

Considerând că, potrivit art. 74 din legea judecătorilor de ocoale, părțile putându-se prezenta înaintea judecătorilor de ocoale, în persoană, sau prin mandatori, cu procuri legalizate, asistați de avocați, sau prin avocați declarați în ședință sau având procuri legalizate, înseamnă că, după acest articol, mandatorii, cari nu sunt avocați, pot să reprezinte părțile înaintea judecătorilor de ocoale, cu condițiune ca ei să fie asistați de avocați;

Considerând că față cu redactarea art. 125 din aceeași lege, care prin al. I spune că înaintea judecătorilor de ocoale, în afacerile în care părțile pot fi apărate sau reprezentate de alții, nu pot fi primiți să pledeze, sau să reprezinte părțile ca procuratori, de cât avocații sau apărătorii, regulat înscrisi în tablouri, întrebarea care se pune este aceea de a se ști, dacă acest articol modifică art. 74, în sensul că ridică mandatorilor cari nu sunt avocați sau apărătorii, dreptul de a reprezenta părțile înaintea judecătorilor de ocoale, sau dacă legiuitorul, când a redactat acest articol, n'a avut în vedere de cât numai organizarea instituției apărătorilor, în sensul că le recunoaște și acestora dreptul de a pleda și reprezenta părțile ca procuratori înaintea judecătorilor de ocoale completând din acest punct de vedere art. 74 din lege;

Considerând că art. 74 din legea judecătorilor de ocoale, fiind redactat în același chip ca și art. 94 din proced. civilă, apoi fiind socoteală că aceste articole sunt așezate, atât în legea judecătorilor de ocoale, cât și în procedura civilă, în acea parte a acestor legi, unde legiuitorul se ocupă cu judecata cauzelor, art. 74, este sediul materii reprezentării înaintea judecătorilor de ocoale, așa după cum art. 94 din proced. civilă, este pentru celelalte instanțe judecătorești;

Considerând că dacă se are în vedere că art. 125 este așezat sub titlul VI al legii. «Despre dispozițiuni tranzitorii», că acest articol corespunde art. 123 din legea judecătorilor de ocoale de la 1896, care se ocupă cu organizarea instituției apărătorilor, că însuși art. 125 prin al. II și III se ocupă în chip neîndoios cu această organizare, iar prin al. I vorbește despre dreptul apărătorilor de a pleda și reprezenta părțile ca procuratori, în doială nu poate fi, că acest articol este consacrat de legiuitor, în întregime, numai organizării instituției apărătorilor și că al. I nu conține altă dispozițiune, care să modifice sistemul reprezentării înaintea judecătorilor de ocoale, de cât numai pe aceea că recunoaște și apărătorilor, regulat înscrisi în tablouri, dreptul ca înaintea judecătorilor de ocoale să fie primiți de o potrivă cu avocați, ca să pledeze sau să reprezinte părțile ca procuratori; așa că, din acest punct de vedere, așezat aliniat, completează art. 74 din legea judecătorilor de ocoale;

Că, dovadă că numai aceasta este înțelesul legii, este și împrejurarea că art. 93 din regulamentul legii judecătorilor de ocoale, întocmit posterior legii, nu exclude pe mandatorii cari nu sunt avocați sau apărătorii de a reprezenta părțile înaintea judecătorilor de ocoale; — apoi, în sistemul contrariu, ar urma că asemenea mandatori, să aibă dreptul potrivit art. 94 din proc. civilă, de a reprezenta părțile asistați de avocați, înaintea celorlalte instanțe judecătorești, iar înaintea judecătorilor de ocoale, unde din cauza prea numeroaselor și de puțină importanță al unor afaceri, prezența lor se cere cu mai mult temei, să nu fie primiți de a face aceasta; — ceea ce nu poate fi admis că a fost în intențiunea legiuitorului;

Că, așa fiind, urmează a considera părțile care se prezintă în instanță, printr'un mandatar, care nu este avocat sau apărător; însă asistat de un avocat sau apărător, ca fiind bine reprezentate.

Judecător (s) C. Dumitrescu.

INFORMAȚIUNI

Directorul ziarului nostru, d-l Dimitrie Alexandrescu, mulțumește călduros tuturor aceluia cari s'au grăbit a-i adresa felicitări cu ocazia zilei sale onomastice, și îi roagă a-l ierta că n'are timp spre a răspunde fiecăruia în parte, fiind ocupat cu tipărirea volumului al X din Comentariile sale de drept civil, care este așteptat de toată lumea și care până la finele Decembrie a. e. va trebui să apară.

A apărut: **Studiu asupra Intervențiunii Statului între ca. itul și muncă**, de d-l N. Petrescu-Comnen, judecător la Trib. Ilfov.

Lucrare premiată de Academia Română cu premiul G. Safranin din 1910.

Prețul 3 lei

Licentiat în drept și litere, fost 3 ani secretar de literatură, avocat, *cantă post similare*. Cunoaște bine limba germană și franceză.

A se adresa la *Curierul Judiciar* sub «Secretar».

A apărut: **FUNDAMENTUL DREPTULUI SOCIAL DE PEDEAPSA**, de d-l P. Vasilescu, licențiat în filosofie, doctor în drept din Paris, avocat.

Prețul 1 leu.

LOC MARE (Centru) lângă Palatul Justiției cu fațada în calea Kaho-vei 24 și pe str. Artei 5, se vinde în 2—4 loturi, după dorință. Avantajos pentru d-nii avocați, magistrați și comercianți. Amatorii se vor adresa d-lui Codreanu, la acest ziar.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, fără a mai aștepta înecuoștiințări cari sunt costisitoare, sau să plătească la prezentare numai în mâna incasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie; iar pentru Capitală vechiului incasator, sau ajutorului său C. PETCULESCU, în schimbul elitanțelor ce vor emite din registrul ce matea, investite cu stampila: **CURIERUL JUDICIAR**.

A apărut: **Vol. III Explicațiuni teoretice și practice asupra Codului de comerț** de d-l Gr. V. Maniu. Primele două volume au fost premiate de Academia Română.